

nogle og Lyve, men det fik sit Dødsstød, da Enthousiasmen for Fuldblod vandt Indgang her i Landet. Ved en kongelig Resolution af 1839 blev Stutteriet nedlagt eller i alt Fald tildeels opløst, og denne Resolution bestemte, at der skulde indføres Fuldblod istedet for den daværende Race. Hestene bleve da solgte for en stor Deel til Sverrig, og det er maaskee en af Grundene, hvorfor man nu i Sverrig kan forlyne os med en Deel af de Heste, som vi ikke selv ere i Besiddelse af. Men samtidig med, at Frederiksborg Stutteri gik tilbage, gik Landhøstevælden i Danmark ogsaa tilbage. Der fremkom kort derefter eller omtrent samtidig dermed en Usikkerheds Tilstand og Forvirring omkring i Landet; de tidligere udstationerede Heste døde eller svandt hen, og der var ikke tilstrækkelig Eyst til at søge ved privat Hjælp at tilveiebringe, hvad der savnedes, hvilket jo ogsaa vilde have været forbundet med store Dyppresser. Det forekommer mig nu, at den Omstændighed, at Landhøstevælden netop gik tilbage samtidig med eller kort efter, at Stutteriet var gaaet til Grunde, indeholder et temmelig godt Beviis for, at Frederiksborg Stutteri har indvirket meget gavnlig paa Landhøstevælden. Efterat en saadan Tilbagegang deri havde fundet Sted, og det var gaaet op for Befolkningen, at det var et meget stort Tab for Landet, blev der oprettet et Landstutteri, som ikke blev remonteret her fra Landet, idet der ikke var Noget at remontere det med, men ved Indkjøb i Udlandet af de saa bekendte Yorkshire Hingste, hvoriblandt der uregelmæssigt vare mange meget gode Heste; men deres Nedstamning var usikker og blandet, og det visste sig, at deres Afkom slet ikke svarede til, hvad man ventede, men at tværtimod Landets Hestevælden derved var bleven end yderligere forværet. Efterat denne saaledes var kommen i en forvirret og tildeels ødelagt Tilstand, kunde dette selvfølgelig ikke Andet end bevirke Misfor nøielse og Beklagelse, og da man var kommen til Erkjendelse af, at Hestevælden ikke kunde bestaae alene ved sig selv uden Tilflugt fra Staten eller andetsteds fra, blev Loven af 23de Januar 1862 vedtagen, hvorved det blev bestemt, at de Rester, der vare tilbage af det Frederiksborgske Stutteri, skulde

søges samlede og saavidt muligt forbedrede, for at man dog kunde opnaae noget Godt af det, der var tilbage af de tidligere Frederiksborgske Racer. Det er en Selvfølge, at man ikke med Billighed kunde fordrø, at der med et Stutteri som det nuværende Frederiksborgske skulde kunne udøves nogen gennemgribende Indflydelse paa Landhøstevælden, dertil er Antallet af Hestene selvfølgelig altfor indskrænket; men man meente, at det skulde staae som en Reserve, og navnlig for derigjennem at frembringe de nødvendige Brugsheste af den Art, som ikke vilde fremkomme i Landet paa anden Maade. Som jeg allerede tidligere har udtalt, gik man ud fra den Forudsætning, at det ikke vilde være til nogen Nytte i nogle faa Aar at arbejde fremad med det, der fandtes paa Stutteriet, men at man maatte fortsætte Arbejdet i en lang Aarrække, og da den Hestebestand, der dengang var paa Stutteriet, var forstyrret og forværet, vilde det være ubilligt, om man nu vilde fordrø, at Resultatet efter faa Aars Forløb skulde være udmærket. Det er heller ikke Fleertallets Mening at ville have det betragtet som noget Udmærket, man sammenligner blot det Nuværende med, hvad der dengang var, og jeg troer da, man er berettiget til at gjøre den Paastand, at der er en meget betydelig Fremgang i Stutteriet. Hvorvidt Stutteriet nu vil kunne tilfredsstille alle de Fordringer, der stilles til det, vil selv jeg drage i Tvivl, fordi Fordringerne i Reglen ere ubillige, og jeg vil ogsaa indrømme, at der for Tiden er tilsfald flere Egne uden i Landet, hvor Stutterihingstene ikke ere søgte; men paa den anden Side er jeg ligesaa overbevist om, at dersom vi nu nedlagde Stutteriet, vilde den Tid ikke være fjern, da det vilde blive savnet, og dersom det bliver opretholdt og drevet efter den samme Man, som er paabegyndt, og som her er foreslaaet, da er jeg overbevist om, at den Tid ikke vil være fjern, da det vil blive søgt. Som der i Betænkningen er udtalt, er det navnlig for Diebliffet grove, store og stærke Heste, man væsentlig lægger Vægt paa. Jeg er entig i den Betragtning, at det er den Slags Heste, som for Diebliffet ere meest heldige for Landet i Almindelighed, men jeg